

A módními tvůrci



REPROFOTO: ARCHIV AUTORKY

Název dostali v létě 1976 - punk znamená podřadný, shnilý, nesmyslný brak. Zvláště jejich oblečení tomuto pojmenování odpovídalo. Punkové se oblékali do všemožné veteše, fetišistických obleků z plastů, do školních blejzrů s volně visícími kravatami, do opotřebovaných armádních výstroje, do polyesterových obleků pomalovaných a popsaných vulgárními nápisy. Barvili si vlasy, zuby i obličej. Mnozí z nich připomínali sur-

realistické desperády, šílené Marfany, jeptišky proměněné v děvky, náčelníky kmene Zulu v hollywoodském podání.

V Luisině klubu v londýnském Soho, kde v té době tvořili dominantní skupinu, působili naprosto nejednotně. Zdálo se, že se každý může obléknout, jak chce. Jedno nevysovené pravidlo tu však platilo. Do klubu nesměl vejít nikdo, kdo vypadal jako hippie.

Módního návrháře Versace punk fascinoval; dokázal ono fetišistické harampádí doslova pozlatit

Tedy žádný modrý denim, žádné etnické nebo venkovské šaty ani indiánské přehozy - skampola, zvonové kalhoty, vousy, dlouhé vlasy.

Jejich originálnost pramenila z přesvědčení, že - podobně jako v hudbě - by měl být styl oblečení založen na co nejvolnějším výběru, který plodí bizarní rozmanitost. Inspiraci ke svému stylu čerpali z rozmanitých pramenů (holé lebky, rockeři, psychedelici) a mísili je do naprosto původních novotvarů.

V průběhu osmdesátých let se stali punkové britskou turistickou atrakcí. Mnozí si dokonce vydělávali tím, že pózovali pro fotografy. Jejich ideologie se rozšířila za hranice Británie a během deseti let zachvátila Japonsko, západní i východní Evropu, a dokonce i Moskvu.

Noví romantici

Na scénu se dostali v době, kdy Margaret Thatcherová učila Británii bezpečnou pro bohaté, kdy šustění taftu a petardy zátek od šampaňského byly slyšet po celé zemi.

Noví romantici, politicky neútoční, blázniví a nostalgičtí, věnovali více pozornosti oblékání než idejím anarchistické revoluce. Zatímco „tvrdí punkové“ se na sklonku sedmdesátých let uchýlili ke stereotypní uniformě, noví romantici - takto je



REPRO: THE FASHION GUIDE 1998

Historizující modely Vivienne Westwoodové odpovídaly náladám nových romantiků

pojmenovala média, původně jim říkali bezejmenný kult - milovali svůdnou garderobu, bílé smokingy a večerní toalety ze třicátých let, futuristické obleky ze stříbrných lamé, samety, krajky a perly. Zkrátka otrhanost punků vyměnili za eleganci, oblékání za svlékání, vulgárnost za zjemnělost. Klub, ve kterém se v Soho scházeli, pojmenovali „Bowie night“, podle zpěváka Davida Bowieho. Právě tak jako on experimentovali se záměnou pohlaví, odmítali ustálenou představu

muže, který se vyhýbá zjemnělosti, líčení.

Mezi novými romantiky byla spousta nadaných módních návrhářů, herců i hudebníků obratných v oblasti reklamy a propagace. Zasloužili se o vydávání i takových časopisů jako i-D a The Face. Jejich filozofie tedy nebyla novináři nikdy zdeformována, neboť dokázali udržet média ve vlastní režii. Za to, že se nechali vtáhnout do komerčního světa, zaplatili ztrátou věrohodnosti a autentičnosti subkultury ulice.